

Sygn. akt II CNP 45/09

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 5 sierpnia 2009 r.
skargi Spółdzielni Mieszkaniowej "D." w G.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 28 października 2008 r., sygn. akt [...]
wydanego w sprawie z powództwa W.R.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "D." w G.
o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W związku z wniesioną przez Spółdzielnię Mieszkaniową „D.” w G. skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 października 2008 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi oraz 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Skarga nie spełnia wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 2, 3, 4 k.p.c. W skardze nie przytoczono przepisów, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, sam zaś zarzut naruszenia wskazanych przepisów nie oznacza jeszcze, że skarżący uznaje orzeczenie za niezgodne z tymi przepisami.

Zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie wyjaśniano, że rygory określone w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. stanowią takie wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem, które przez ustawodawcę zostały wyraźnie oddzielone. Jest tak dlatego, że *nie wszystkie wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego orzeczenia, wytykane w ramach obu podstaw, powodują niezgodność orzeczenia z prawem, a jeśli tak się dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być – i często nie są – tożsame z przepisami, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne* (por. Kodeks postępowania cywilnego – Komentarz pod red. T. Erecińskiego, Lexis Nexis 2007, tom drugi, str. 325-326).

Nie można zatem uznać, aby skarżący spełnił wyraźnie wyodrębnione w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. konstrukcyjne wymagania skargi. Należy także zauważyć, że przytoczenie podstaw skargi polega nie tylko na ogólnym określeniu naruszeń prawa, ale także na przytoczeniu przepisów, które zostały naruszone, ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, czego skarżący zaniechał, formułując część zarzutów.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna ponadto zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wymaganie uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na przedstawieniu wyodrębnionego wywodu przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, nie publ., z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ., z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ.). Skarżący tego obowiązku nie spełnił. Wskazał jedynie, że wypłacił zasądzoną wyrokiem kwotę wraz z należnościami ubocznymi i kosztami procesu.

Przesłanka uprawdopodobnienia szkody, przewidziana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. zostaje spełniona, jeżeli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym orzeczeniem a doznany mi skutek jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (tak m.in. postanowienie SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biul.SN 2006, nr 6, s. 8, postanowienie SN z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06). Samo oświadczenie o zapłaceniu zasądzonej skarżonym wyrokiem kwoty tego wymogu nie spełnia, nie stanowi bowiem ani dowodu, ani nawet jego surogatu. Niezależnie od tego, poza związkiem przyczynowym z zaskarżonym wyrokiem pozostają kwoty, jakie ewentualnie skarżący w przyszłości może wypłacić innym osobom zmobilizowanym tym wyrokiem do dochodzenia ich indywidualnych roszczeń.

Zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca na posiedzeniu niejawnym m.in. skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.